

Social- og Indenrigsudvalget

Mariager 24/1 2020

Børns trivsel og stabilitet afhænger af hvordan deres forældre har det

"Vi ved til gengæld fra forskning, at det kan gøre en stor forskel for børnenes trivsel – og for stabiliteten i anbringelsen – at deres biologiske forældre har det godt. Derfor er det også til børnenes bedste at tage hensyn til forældrene, så de kan være den bedste udgave af sig selv."

https://www.altinget.dk/artikel/eksperter-det-boer-regeringen-goere-for-anbragte-boern?fbclid=IwAR2RaSn6HfnyfUCgy8MFEGwO_rR_JoLsAoA9w3yvuiDvxqAhSl8v-Z4fTTk

Siden Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag (S) anser adskillelse af børn og forældre for forebyggende, vil vi nedenfor gennemgå de følelsesmæssige og sociale omkostninger en adskillelse mellem barn og forældre har for forælderen og derved også barnet.

Når afgørelsen falder

Når et Børn- og Ungeudvalg træffer afgørelse om at tvangsadskille et barn fra dets forældre skal forældre sige farvel til deres barn indenfor en time efter beskeden er blevet afsagt af formanden for Børn- og Ungeudvalget; den politiker der læser afgørelsen op om adskillelse af barn og forældre. Det føles krænkende, at der sidder en politiker og afsiger noget som helst afgørende for ens børn eller ens familie, ud fra politikerens subjektive opfattelse heraf. Afgørelsen om adskillelse 'clean cut' har vist sig yderst skadelig for børn og forældre, hvorfor afgørelse om dette er et overgreb. Børn som adskilles fra deres forældre i dag, er meget sjældent i akut risiko for at tage skade ved en gradvis adskillelse. 6 procent af anbringelser skyldes overgreb, hvoraf de fleste ikke er overgreb udført af forældrene, men loven giver adgang til at tvangsadskille barn og forældre alligevel, jf. Servicelovens § 58, stk. 1, nr. 2. Dette overgreb på familielivet og privatlivet er dybt krænkende og ikke overensstemmende med de kriterier Menneskerettighedsdomstolen har angivet, jf. Foreningen Klips gennemgang heraf: <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/13/2125588.pdf> Dette overgreb gør så ondt på forældre over det psykiske overgreb en adskillelse er for barnet, at forældrene går i chok. Følelsen i kroppen bliver helt væk og forælderen kan slet ikke mærke sig selv. Smerten der skal påføres barnet er så ødelæggende for barnet, at forælderen følelsesliv er nødt til at lukke ned i forsvar, da smerten er ubærlig. Nogle forældre går i affekt. Alle reaktioner udgør det værste mareridt for enhver forælder. Følelsen af magtesløshed, frustration, vrede, sorg overvældes af adrenalin til at sørge for at sende sit barn godt af sted og yde sit ypperste.

Tappert får forælderen sendt barnet af sted med tøj, legetøj, bleer, favoritmad og de sidste kysser, krammer og kærlighedserklæringer samt et forsøg på at fortælle barnet hvad det nu skal. Men barnet forstår det ikke. Det er uforståeligt og sønderknust efterlades forældrene alene mens socialrådgiverne går af sted med børnene i hånden. Børnene følger naivt med, da forældrene heroisk har givet indtryk af, at det er okay at følge med socialrådgiverne, selvom socialrådgiverne taler nedsættende til forældrene og selvom alt i kroppen på forældrene skriger NEJ! Magtmonopolet er livsfarligt at stille sig op imod og konsekvensen for ens barn værre ved oprør, hvorfor forælderen samarbejder om det umulige ved at gøre vold på sig selv, for sit barns skyld. Når forældrene er alene, så ramler verden. Vi kan ikke sove, ikke spise, ikke trække vejret og føler konstant panik – for instinktet siger at barnet

mangler. Har barnet spist? Er barnet bange? Kan barnet sove? Behandler socialrådgiveren barnet ordentligt, når nu forælderen har taget imod hver en nedsættende kommentar og vendt den anden kind til? Hvem kommer barnet til? Kan plejen forstå barnet? Vil plejen samarbejde?

Dagen efter

Opløst af gråd, i søvnunderskud og adrenalinrus bliver forældrene ringet op af plejen dagen efter. Plejen lyder som en der har vundet en million og fortæller, at alt bare er gået så godt – hvilket enhver jo ved er løgn. Herfra ved forældrene at de aldrig vil få sandheden at vide om deres barn. Eller endnu værre: At barnets signaler og følelser ikke vil blive set af plejen. Forælderen gør som med socialrådgiveren og samarbejder og forsøger at leve sig ind i den positive stemning plejen er i, for at få et samarbejde op at stå. Efter samtalen kommer kvalmen og den går ikke væk før efter et par måneder og et betydeligt vægttab senere i ren bekymring for sit barn. Dette udgør psykisk vold.

Søvn

Det er umuligt at sove og efter noget tid begynder kroppen at have brug for søvn, og lidt søvn opnås, men afbrydes af at vågne med hjertebanken og tænke på noget relateret til barnet. Søvn bliver til et par timers søvn i døgnnet, afbrudt af opvågninger med hyperventilation og hjertebanken. Når adrenalinene ophører nogle måneder inde i adskillelsen, så overvældes forældrene af træthed og sover det meste af dagen. Derefter normaliseres dette, med periodevis af forstyrrelse af søvnen, alt efter hvordan det går barnet, hvad barnet udsættes for og hvor lang tids adskillelse forælder og barn udsættes for. Dette udgør psykisk vold.

Ankestyrelsens 'afgørelse'

Efter nogle måneder tikker skinafgørelsen fra Ankestyrelsen ind og en re-traumatisering af tvangsadskillelsen går igen og selvmordstanker opstår. Håbet om at blive genforenet med sit barn svinder ind og smerten er ubærlig. Alle siger, at Ankestyrelsen er en blåstemplingscentral og Ankestyrelsen er da også ledet af samme politikere, der har truffet afgørelse i kommunen, hvorfor Ankestyrelsen kun i 2 procent af sagerne omstøder en politikers **smagsbedømmelsen** af en familie. Fuldmægtigen i Ankestyrelsen har ikke sit job ret længe, hvis ikke fuldmægtigen adlyder den politiske dagsorden for en familie i kommunen. Samvær med barnet viser klart og tydeligt at barnet har brug for forælderen og forælderen føler, at forælderen svigter barnet – hvilket forælderen gør, da forælderen er tvunget. Barnet trækker sig mere og mere ind i sig selv og får det vanskeligt ved berøring, trøst og at give sig hen til at modtage kærlighed i samværene desto længere tid der går. Barnet får et tomt blik uden gnist i øjnene og relationen smuldrer langsomt væk. At se sit barn blive ødelagt psykisk af adskillelsen er tortur og fylder altid i en forældres tanker. Dette udgør psykisk vold.

Det er ydmygende og krænkende at opleve egne børn mistrives grundet adskillelsen. Barnet kompenserer for at gøre sig 'fortjent' til at komme med forælderen, og det smerter forælderen forfærdeligt ikke at kunne give barnet det det har behov for. Det smerter forælderen at samle op på barnet ved hvert samvær og samværene føles som psykisk vold på barn og forældre, da samvær hurtigt sættes ned til meget lidt med henvisning til reaktioner efter samvær. Forælderen forsøger at fortælle barnet, at det er elsket, ønsket, værdsat, men den manglende efterlevelse af disse udsagn ødelægger tilliden til forælders udsagn. Dette udgør psykisk vold af barn og forældre.

Frihedsberøvelse på ubestemt tid

Det er ikke tilladt at frihedsberøve voksne på ubestemt tid, medmindre der er tale om mennesker, der har brug for afskærmning fra omverden, så hverken individet eller omverden lider overlast, grundet svære psykiske lidelser eller mental retardering. Ved tvangsadskillelser ved forældre og børn ikke hvor længe adskillelsen varer. Forælderen kan ikke lægge planer for sit liv, da forælderen ikke kan leve et liv indstillet på ikke at have sit barn. Det konstante behov for at blive genforenet er en svær psykisk

belastning i hverdagen, der tynger forælderen i ekstrem grad. At udføre adskillelse mellem barn og forældre bør kun kunne ske i tilfælde, hvor skaden på barnet med sikkerhed overstiger den skadelige effekt adskillelsen mellem barn og forældre vil få på både barn og forældre. Grundet den sikre skadelige effekt adskillelsen har på både barn og forældre, bør skaden også være af sikker karakter for at berettiggende dette indgreb og ikke kun en formodning! Den manglende tidsbegrænsning udgør psykisk vold.

En ny hverdag

Forælderen anbefales fra alle retninger at gøre som befalet af forvaltningen og uanset hvor meget forælderen gør, så gør det ingen forskel. Når Byretten stadfæster uden at tage stilling til sagens materielle indhold, så mister forælderen troen på at kunne få sit barn hjem, da sagen ofte indeholder tilstrækkeligt med beviser imod anbringelsesgrundlaget. Det er for psykisk hårdt at bevare troen at kunne opnå mere samvær og at kunne arbejde på en hjemgivelse. Samvær sker kun 1-2 gange i måneden og udgør derfor ikke kun et rart samvær med sit barn, men et smertefuldt og re-traumatiserende gensyn med det barn forældrene er adskilt fra og som er i mistrivsel og tynget af adskillelsen. Forælderen forsøger at få en hverdag op og stå, men efter nogle måneder oplever forælderen belastningsreaktioner, grundet adskillelsen fra barnet er så invaliderende for forælders liv. Dette kommer ofte til udtryk ved depression, angst, PTSD, stress eller lignende overbelastningsreaktioner.

Forælderen kan ikke deltage i sociale arrangementer, møde nye mennesker og være ærlig, da det at være tvangsadskilt fra sit barn er så socialt stigmatiserende, at det tager al fokus. Adskillelsen fylder alt hos forælderen, hvorfor det ikke er til at holde ud ikke at være ærlig omkring sit liv. Jobsamtaler er forældrene nødt til at lyve sig igennem, da de Socialdemokratiske ministre har talt så nedsættende om os, at ingen tror at vi kan noget, tvivler på vores dømmekraft og egenskaber. Vores lyst til at tage del i et samfund, der har gjort noget så skadeligt på vores børn, som en clean cut adskillelse og fremmedgørelse mellem forælder og barn gør, at vi svinger mellem vrede, sorg og nedtrykthed konstant. Mange forældre til børn tvangsadskilt fra dem forsøger at begå selvmord og 4 gange så mange som normalt lykkes med at tage sig af dage. Dette afspejler sig i barnet, som vi indledte dette skriv med, da barnets trivsel afspejler forælders. Hver 4. barn der er adskilt fra sine forældre, har forsøgt at begå selvmord inden det er blevet 18 år gammelt, jf. <https://www.altinget.dk/artikel/hvert-fjerde-anbragte-barn-har-forsøgt-selvmoerd> Ville Social- og Indenrigsministeren og Statsministeren børnenes tarv, så sørgede disse for at sende et cirkulære ud om, at forsøget med meget lidt samvær ikke har skabt nogen god effekt, tværtimod. Tværtimod har disse regeringsledere været ude og støtte op om aspekter af det allerede eksisterende, som har vist sig at have massivt med negative konsekvenser for børn og forældre. Regeringen har intet nyt på tapetet, andet end mere af det massivt dokumenterede skadelige for barn og forældre. At ville have flere børn adskilt fra deres forældre, med tydelige statistikker om selvmord blandt disse, viser at Socialdemokratiet proaktivt bedre befolkningens sammensætning, ud fra det normativ der måtte herske hos den enkelte.

Fremmedgørelse

At blive fremmedgjort for sit eget barn sker ved manglende informationer om barnet til forælderen, der derved ikke kan tale ind i barnets hverdag, og om manglende adgang til at udøve sin forældermyndighed i forhold til institution mv. samt ved så lidt samvær at det at oppebære en relation på så lidt tid som ganske få timer i måneden, udgør en afvikling af relationen. Især helt små børn kan ikke opretholdes en meningsfuld relation med, da det lille barn udvikler sig hurtigere end det større barn og gennemgår flere udviklingstrin. Oplevelsen af fremmedgørelse fra ens eget barn udgør psykisk tortur.

Jeanette Strauss

Frida Strauss blev ulovligt tvangsadskilt fra sin mor, Jeanette Strauss, igennem 5 år af Frederiksberg Kommune, hvilket Frederiksberg Byret gav dom på ved civilt søgsmål anlagt af Jeanette Strauss. Forløbet har fremmedgjort Frida og Jeanette fra hinanden, på trods af at Frida var 15 år ved adskillelsen. Derfor bør det løbe koldt ned af ryggen på enhver, når man tænker over hvad adskillelse mellem forælder og børn i yngre aldre gør ved relationen.

Jeanette Strauss har i dag fået to psykiske diagnoser grundet 5 års helvede af ovenstående psykiske tortur af hendes familieliv, børn og privatliv. Dette har givet Jeanette Strauss førtidspension og dermed invalideret hende i så svær grad, at hun for første gang i sit liv ikke kan forsørge sig selv. Adskillelser mellem barn og forældre ødelægger ikke kun børnene psykisk, men også forældrene. Det kan ikke engang svare sig for Jeanette Strauss at søge erstatning for krænkelserne, da erstatningen er så lille, at den ikke engang dækker de udgifter Jeanette Strauss har haft grundet adskillelsen fra sit barn.

Søren Pape Poulsen og Pia Olsen Dyhr

For nyligt deltog Søren Pape Poulsen (KF) med sin historie om at være adopteret. Søren Pape Poulsen reflekterede over, at det ville have været mindre godt, hvis han var blevet boende ved sin 16-årige mor, da hun var enlig og ung. Nu skriver vi 2020 og det at være enlig mor er ikke mindre godt end det heteronormative par, hvis moderen ellers har ressourcer nok. Pia Olsen Dyhr (SF) kom med sin historie om sin far med positive egenskaber og en alkoholafhængighed. Pia Olsen Dyhr valgte en stor del af at være barn fra for at kunne varetage omsorgen for sin far, hvilket giver mening, da børn trives, hvis deres forældre trives. Selvfølgelig skulle det ikke have været Pia Olsen Dyhrs ansvar som 11-årig, men Pia Olsen Dyhr afslørede ikke sin far, da hun godt vidste at hun så ikke ville kunne blive boende og at der derved ingen ville være til at drage omsorg for hendes far. Tænk om Pia Olsen Dyhr havde kunne få hjælp til sin far uden frygten for at miste ham oveni. Måske havde Søren Pape Poulsen alligevel fået en god barndom ved sin enlige unge mor, men dog med færre privilegier, der havde lært Søren Pape Poulsen om privilegier kontra værdier. Ligeså har førtidspensionisten med psykiske lidelser noget positivt at byde ind med overfor sit barn. Hvis samfundet trådte til og hjalp baby Søren Pape Poulsen eller 11-årige Pia Olsen Dyhr, så var deres ret til at være børn og deres ret til et familieliv blevet sikret dem. Det er jo regeringens udråbte formål, at sætte barnet først, så vi forstår ikke, at de sociale løsningsmodeller ikke italesættes, hvorved dette sker. Et samfunds styrke er dets diversitet og regeringen skal måles på hvordan den tager sig af befolkningens svageste. **Det er at tage os af børnene, når vi tager os af forældrene.** Pia Olsen Dyhr tog sig ikke kun af sin far, men af sig selv, ved at passe på sin far. Det var ikke omkostningsfrit, men det var det bedste for Pia Olsen Dyhr.

Søren Pape Poulsens ønske for andre af hvad han selv har haft gavn af: Bortadoption som baby. Søren Pape Poulsens bortadoption foregik ved samtykke, hvilket slet ikke kan sammenlignes med en dybt forkert tvangsfjernelse, ulovlig fremmedgørelse mellem barn og forældre og tvangsbortadoption af barnet, der i mangel af sine forældre har været tvunget til at knytte an til plejerne, jf. ovenstående gennemgang af de følelsesmæssige omkostninger det har for forældre. Nyfødte bliver i dag tvangsfjernet og knytter selvfølgelig tættest bånd med plejerne i mangel på babyens forældre, hvilket så misbruges som bevis til at tvangsbortadoptere barnet og vil plejerne ikke adoptere, så bliver baby tvangsbortadoptet til endnu nye omsorgspersoner. Dette overgreb på barnets relationer, tryghed og adgang til kontinuerlig omsorg påvirker forælderen meget negativt, da ethvert overgreb barnet oplever i statens varetægt, vil afspejle sig som re-traumatisering hos både barn og forældre.

Zandra Berthelsen

”Det skulle have været undersøgt, hvorvidt mine forældre havde en forældreevne, og hvis ikke de

havde, skulle de have hjælp i hjemmet til at passe deres børn. På den måde tror jeg, man kunne forhindre mange overgreb, forklarer hun til Ekstra Bladet.

Og så skal man huske: tvangsfjernelse er symptombehandling - ikke årsagsbehandling.

Det er barskt at blive tvangsfjernet, og de steder, jeg er vokset op, er der ingen, som holder af et barn, som græder og har været udsat for overgreb. Jeg blev undgået i en del år - både af de andre børn på opholdsstederne, men også af de 'voksne'. De professionelle fagfolk.

...

Jeg tror ikke, jeg var havnet på psykiatrisk medicin og i misbrug og andre ting, hvis jeg havde fået psykologhjælp noget før - og hvis jeg havde fået kontakt til min familie noget før. Så tror jeg, at jeg ikke ville have følt mig rodløs i samme grad.

Det eneste, jeg havde brug for, var et kram. Jeg havde brug for min familie og nogle, som 'rigtig' holdt af mig, fortæller den 25-årige kvinde, der blev landskendt som 'Tønderpiggen' i den sag, som gør, at folk stadig bakker væk fra hende og undlader at spørge til det."

<https://ekstrabladet.dk/nyheder/politik/danskpolitik/toenderpiggen-med-aabenhjertigt-brev-til-statsministeren/7958686>

Børn har brug for psykologhjælp under en adskillelse fra deres forældre og grundet de øvrige ting børn har med, der skyldes adskillelsen fra deres forældre. Det er vigtigt at notere, at Zandra Berthelsen gerne ville have modtaget hjælp i hjemmet til sine forældre mens hun var barn.

Det geografiske og økonomiske

Det er et problem for forældre, at ydelser bliver frataget dem, så de er nødt til at flytte i en bolig uden plads til barnet, da dette er endnu et psykisk overgreb på forælderen, der i høj grad har brug for at kunne oppebære et hjem med plads til barnet. Dette er også barnets tarv, der ellers ikke føler, at det har et sted hos forældrene mere. Ofte er forældre nødt til at flytte efter barnet for at ville oppebære en tæt relation til barnet. Den tætte relation forhindres dog altid af forvaltningen, men det bør ikke være muligt at adskille et barn længere væk fra forældrene end den samme region barnet boede i ved forældrene. Dette vil sikre at barnet bliver i nærheden af sin familie og netværk og kan oppebære sine relationer. Boligsikring til at kunne oppebære en bolig til barnet bør altid være tilgængeligt og bør ikke kunne fratages en forælder, der så både mister sit barn, sin bolig og sit netværk ved en flytning til den anden ende af landet. Geografi og økonomi er faktorer der er med til at gøre livet ulideligt for forælderen, hvilket forvaltningerne bruger i stor udstrækning.

Udeblivende psykologhjælp

Forældre og børn adskilt fra hinanden lider grundet adskillelsen dybe afsavn, sorg, traumer og skadevirkninger på deres psyker, hvilket staten påfører og derved bør leve op til at sørge for at disse mennesker kompenseres for. Der bør være garantier i loven for straks psykologhjælp til både barn og forældre ved en adskillelse og dette bør ikke blive bevilget af kommunen, men af en ekstern aktør uden interesse i at få status på noget bebyrdende fra psykologen. Det kan vi se på undersøgelse heraf ikke sker til hverken barn eller forældre. Staten udfører overgreb og forventer så at barn og forældre rejser sig af sig selv mod et helt samfund, der ikke er indstillet på hverken barn eller forældre i krise.

Regeringens svar er at stille krav til barnet, uden at hjælpe barnet med det påførte traume. Det er afstumpet og dumt. Ligeså er det at skabe flere borgere udenfor arbejdsmarkedet grundet adskillelse mellem barn og forældre. Det ville hjælpe med kvalificerede plejere, men er forældrene blevet tilbudt noget lignende forinden barnet er blevet revet ud af forældrenes arme? Støtten til plejerne fra alle

partier føles nedværdigende for os forældre. Som om vi bare kan byttes ud og som om vores børn bare kan pottes om som små blomster, mens ingen gider se på deres visne blade.

Uden refusion til psykologhjælp, så er de hårdt pressede kommuner da heller ikke egnede til at pålægges ansvaret for mennesker i krise. Anerkendelsen af den skadende effekt ens egen gerning som socialrådgiver har påført et barn, er for svært ude i kommunerne at varetage ansvaret for, og det skader børnene på kort og lang sigt ikke at få psykologhjælp til at bearbejde traumet, hver gang et nyt påføres i statens varetægt. En pseudo-erstatning af forælderen kan ikke fjerne eller formilde den kontinuerlige skadelige effekt en adskillelse fra forældrene udgør for barnet. 2-3 timers ufaglært støtte- kontaktperson til forælderen i måneden kan da heller ikke anses som en psykisk støtte eller bedrende foranstaltning på linje med psykologhjælp. Billige løsninger skaber mennesker udenfor arbejdsmarkedet.

De ressourcestærke forældre får bevilget psykolog og en pseudo-dialog pågår, da der jo ikke er et tilstrækkeligt anbringelsesgrundlag hos de forældre, der er ressourcestærke nok til at tilkæmpe sig psykologhjælp igennem kommunen. Kommunen misbruger psykologen til at chikanere og udøve psykisk vold på den ressourcestærke forælder. Det er dog de færreste som har ressourcerne til at nå så langt med kommunen. Den manglende psykologhjælp til barn og forældre forværrer kun alt ved en adskillelse mellem barn og forældre, da det er umenneskeligt at være i.

Konsekvenserne

Nogle forældre har perioder med selvforsørgelse og andre med mange års adskillelse fra barnet bag sig, finder en måde at være i adskillelsen på, ved at sætte grænser for forvaltningens psykiske tortur af barn og forældre. Alle bødler i forvaltningerne, Ankestyrelsen, Byretterne, psykologerne, familiebehandlere, støttepersonerne og plejerne samt bostederne tjener deres løn på familiers opløsning og destruktion af børn og forældre. Det undrer os ikke at forældres magtesløshed overfor systemvolden mod vores børn, vores familieliv og privatliv munder ud i afmagt: <https://jv.dk/artikel/politiker-og-medarbejder-i-varde-kommune-har-modtaget-d%C3%B8dstrusler> Vi støtter ikke vold som løsning, men ret ofte anbefaler vi at flytte til et andet land, da Danmark ikke forestår forebyggende arbejde med familier og heller ikke efter en adskillelse mellem barn og forældre. At regeringen tager så let på retssikkerheden, på adskillelse mellem barn og forældre samt borgernes liv udgør en trussel for enhver familie og alle børn. Alle borgere er i risiko for at falde udenfor politikeres smagsbedømmelse af hvad er ønskværdigt.

Det forældrene har brug for er det samme som er i barnets tarv, da forælders tarv også er barnets tarv og omvendt. Når barnets og forældrenes tarv ikke er det samme og adskillelse er nødvendigt for barnet, så bør der ses på om barnet er blevet støttet nok i sin relation til forælderen. Ved forældre med svære psykiske lidelser, bør der sættes ind med psykologhjælp med særlig indsigt i forælders vanskeligheder, for bedst at kunne hjælpe og beskytte barnet i relationen. Når et barn ikke vil se sine forældre, så har staten svigtet barnet i sin relation til sine forældre. Staten har også svigtet forælderen. Selv i de værste sager, som Zandra Berthelsens, har kommunen svigtet psykologhjælp til både barn og forældre: <https://jv.dk/artikel/nu-samles-der-ind-til-fordel-for-zandra-berthelsen> Det er en skam på Danmark, at regeringen kun sørgede for at sikre kommunalpolitikere uindskrænket magt ved krænkelse af familier og et refusionsystem til at understøtte det økonomiske incitament i omkostningstunge handicapsager, ved sager som Zandra Berthelsens. At ingen regeringer har tænkt i at sikre børn og forældre psykologhjælp vidner om, at det ikke er familiers tarv regeringer har haft for øje ved lovændringer. Det er det heller ikke med den nuværende regering. Hvad der er familiens tarv, er barnets tarv.

Sammenfattende

Vi anbefaler, at statens svigt af familier og overgreb på børn og forældre støttes med psykologhjælp til barn og forældre via staten/regionen. Psykologhjælp bør iværksættes ved adskillelsen og fortsætte lige så længe behovet er der, så vi undgår de mange selvmord og forsøg herpå. Psykologen bør udpeges af den som skal modtage hjælpen.

Den manglende psykologhjælp koster samfundet for mange spildte ressourcer. At anbragte børn mistrives og det går dem skidt er da på ingen måder mærkeligt, når ingen af dem får psykologhjælp under eller efter en adskillelse fra deres forældre. Regeringens forslag om at give barnet en veto til at sige fra overfor samvær er en kujonløsning, når regeringen ikke vil understøtte de forebyggende foranstaltninger til at hindre en adskillelse og til at gøre samværene mellem forældre og barn positive.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn

Vejrmøllegården 20

9550 Mariager

Tlf: 60677647